

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Folketingets Sundheds- og Forebyggelsesudvalg
udvalg@ft.dk

Jens Henrik Thulesen Dahl
Jens.Henrik.Thulesen.Dahl@ft.dk

Dato: 29. februar 2012
Enhed: Sygehuspolitik
Sagsbeh.: SUMCALC
Sags nr.: 1201572
Dok nr.: 823651

Folketingets Sundheds- og Forebyggelsesudvalg har den 2. februar 2012 stillet følgende spørgsmål nr. 304 (Alm. del) til ministeren for sundhed og forebyggelse, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Jens Henrik Thulesen Dahl (DF).

Spørgsmål nr. 304:

”Ministeren bedes oplyse om det er korrekt, at en region kan afvise at give diabetikere, der har fået bevilget en insulinpumpe det tilhørende måleudstyr (glucosesensor). I forlængelse heraf anmodes ministeren om at oplyse, hvem der definerer hvad der er at betragte som behandlingsapparat og hvad der er hjælpeudstyr.”

Svar:

Som det fremgår af svar på SUU sprm. 303, kan en glukosesensor være et selvstændigt behandlingsredskab eller være indbygget i en insulinpumpe. En insulinpumpe anvendes til kontinuerlig indsprøjtning af insulin. Der er således tale om to selvstændige teknologier, der kan være sammenbygget.

Det er en lægefaglig afgørelse, hvilken behandling en patient bør tilbydes, herunder hvilke behandlingsredskaber der bør indgå. Det er således også en lægefaglig vurdering, hvorvidt en glukosesensor bør indgå i behandlingen af en patient, som har en insulinpumpe.

Jeg kan herudover oplyse, at der på området for apparatur sondres mellem kategorierne behandlingsredskaber, hjælpemidler og forbrugsgoder, jf. cirkulære nr. 149 af 21. december 2006 om afgrænsning af behandlingsredskaber, hvortil udgiften afholdes af sygehusvæsenet (afgrænsningscirkulæret). I cirkulæret afgrænses behandlingsredskaber, som finansieres af regionerne, over for tilgrænsende kategorier af redskaber og hjælpemidler, hvortil udgiften afholdes af andre end regionerne, typisk kommunerne.

Afgrænsningsproblemer kan forelægges for Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse eller Social- og Integrationsministeriet, jf. afgrænsningscirkulærets pkt. 5. En udtalelse fra Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse har vejledende karakter, idet en bindende prøvning af spørgsmålet er henlagt til Patientombuddet. En udtalelse fra Social- og Integrationsministeriet har ligeledes vejledende karakter, idet afgørelser om hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven retligt kan prøves i de sociale nævn og Ankestyrelsen.

Med venlig hilsen

Pia Olsen Dyhr / Camilla Lund-Cramer